

и понятия, градътъ, въ който трѣбало да ся учи на умъ и на разумъ покойниятъ, неможалъ да бжде другъ, освѣнъ нашиятъ Пловдивъ, освѣнъ неговата гръко-цинцарска цивилизация. Нашитѣ по богати хора отъ онова врѣме, имаха заблуждението да мислятъ, че който не знае гръцки, който неможе да ся разговоря съ Фенерскиятъ деспотъ-ефенди на неговиятъ матерни языкъ, той е говѣдо, той е половинъ човѣкъ.

И така, единъ прекрасенъ день, виновникътъ на това събрание, потѣглилъ за Пловдивъ, отъ своето родно село. Това свое пжтувание, както и пребиванието си въ цивилизованиятъ Пловдивъ, той го е описалъ на русски, а послѣ на български, подъ заглавие: *Записки за България и българитѣ*. Врѣмето и мѣстото не ми позволява, а азъ Ви би запозналъ, почитаеми господа, съ това оригинално описание, съ тжнката наблюдателность, съ юморътъ и поетическитѣ дарби на покойниятъ. Най-голѣмо внимание той е обжрналъ на тогавашниятъ гръцки елементъ, а особено на неговата първа и образована класа, така да ся каже. Тукъ той не е забравилъ, ни прочутиятъ Бунарджикъ по онова време, съ неговитѣ горчиви кафета и съ пѣснитѣ на Пловдивскитѣ ханжмки; ни сборътъ на Св. Петка, въ Тепъ-алтж, съ своята бачковска правственностъ; нито пакъ павликянскитѣ върби и манастирътъ Св. Кирикъ, гдѣто